

tine vrăjmașul? Că de nu ai fi primit sfatul lui, nu ți-ar fi pricinuit ție atâta pagubă.

Să înțelegem, iubiți frați, că suntem străini și nemernici în această viață. Că mulți, sculându-se dimineața, nu au ajuns seara, iar alții, culcându-se seara, nu au ajuns dimineața. Auzi pe cel ce zice: „*Omul deșertăciunii s-a asemănat, zilele lui ca umbra trec*” (Psalmul 143, 4). Rabdă încă puțin, rogu-te, iubite frate. Că nimeni nu știe când va sosi vremea ducerii sale de aici. Deci, să nu ne împruțăm la suflet, nici să ne întoarcem înapoi, ci uitând cele dinapoi, spre cele dinainte să alergăm.

Sursa: **Cuviosul Efrem Sirul**, *Cuvinte și învățături vol. II*, Editura Bunavestire, 1998

PĂRINTELE SAVATIE BAȘTOVOI

TREI FELURI DE A VEDEA OAMENII

Există trei feluri de a vedea oamenii. Pe cei pe care îi iubim îi vedem mai buni decât sunt. Pe cei pe care îi disprețuim îi vedem mai răi decât sunt. Pe cei care nu ne trezesc nici dragoste, nici ură, nu-i vedem deloc. Acest fel de a vedea este propriu tuturor oamenilor. Și mai este vederea care nu exagerează în nicio direcție, ci vede pe fiecare așa cum este, fără să se tulbure și fără să se exalte – această vedere este proprie sfinților și oamenilor ajunși la înțelepciune. Iată de ce oamenii care laudă ușor te vor vorbi de rău la fel de ușor, iar cei care îți păstrează o prietenie fără exaltare sunt prieteni mai siguri decât cei care te lingușesc. Felul măsurat de a ne purta cu cei buni și cei răi este un pas spre înțelepciune.

Sursa: altarulcredintei.md

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică 29 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

→ Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online sau să verificați sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

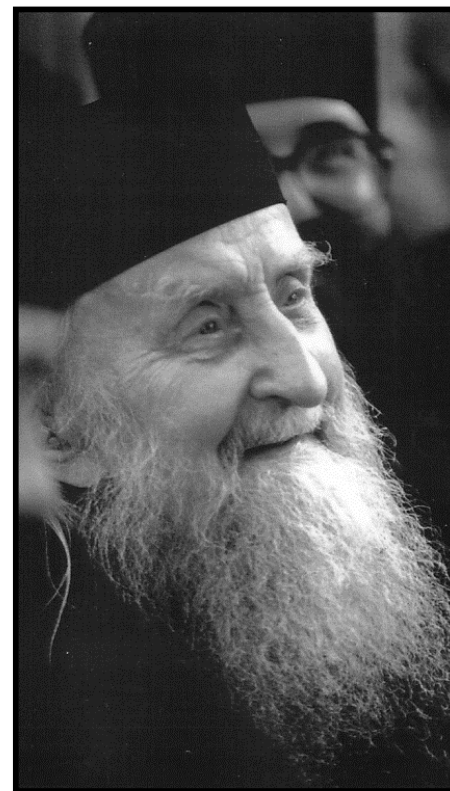
– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 258 / 22 iulie 2018

GOLGOTA

Căci vrăjmașul ne luptă folosindu-se de cele mai firești dorințe ale iubirii omenești, sufletești, iar uneori și de cele pur și simplu animalice, trupești. Atunci, asemenea Mariei Egipteanca, vom cădea la pământ și vom ruga pe Dumnezeu ca, pentru milosârdia Sa, să ne dea a Sa Dumnezeiască dragoste în schimb pentru cea trupească și omenească, pe care pentru El am lepădat-o. Însă rugându-te astfel, trebuie să te rogi numai până când se va stinge toată dorirea dragostei trupesti și va sălăslui pace în suflet și în trup. Mai mult nu trebuie să cauți, spre a nu cădea în ispită, în “înșelare”.

Dacă se poate, rabdă, dragul meu. Ocărăște-mă, pe vinovatul năpastelor matală, dar rabdă. Oare mă crezi că îndrăznesc să-ți vorbesc astfel numai pentru că și eu am cunoscut dureri asemănătoare?

**ARHIM. SOFRONIE
SAHAROV**

1896 – 1993

Dacă vrei să împărățești cu Hristos, atunci biruiește patimile. Altă cale nu este – la drept vorbind, patimile nu sunt decât o “ispită”. Eu niciodată nu voi crede că ceva din lumea aceasta te va putea mulțumi.

Teatrul, cinematograful, Café-urile și altele asemenea nu sunt decât pentru copii, cei cu inimă neînțelegătoare. Viața după poruncile lui Hristos este cu adevărat o Golgotă. Iar calea aceasta este astfel încât cel ce pășește pe ea, de nu va birui prin rugăciune greutățile ce nu fac decât să crească, ci se va abate de la ea și se va întoarce înapoi, el nici acolo unde se va întoarce, adică în lume (la viața după patimi) nu va afla acea bucurie pe care o au oamenii acestei lumi care nu au cunoscut pe Dumnezeu.

În Războiul trecut, cel Mare, adesea când trimiteau vreun soldat la atac, mai-marii așezau mitraliere îndărătul celui ce atacă, sau ofițerul îi urma cu două pistoale în mâini, ca tot cel ce se înfricoșă și se întorcea, să fie împușcat. Astfel, situația celor ce se aruncau în atac făcea că mântuirea și viața lor era doar înaintea, dacă aveau să biruiască pe vrăjmaș. Cu noi, monahii, situația este asemănătoare. Mântuirea noastră, în toate sensurile cuvântului, este doar înaintea.

Când durerile tot crescând ale sufletului meu ajunseseră, precum părea, la culmea lor, atunci nu prin judecăți abstracte, filosofice, ci printr-un simțământ al inimii viu și adânc am cunoscut valoarea sufletului omenesc, am cunoscut că este mai de preț decât lumea întreagă. Suferințele aduc un rod atât de mare încât, dacă am fi noi ceva mai înțelegători, nu am dori nicicum a ne “pogori de pe cruce”. Unui ieromonah de la noi i s-a arătat Domnul în vis, răstignit pe Cruce, și i-a zis: *“De pe Cruce nu te pogori, alții te iau”*. Iar aceste cuvinte Domnul le-a repetat de trei ori. Și apoi vedenia s-a sfârșit.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie Saharov**, *Nevoința cunoașterii lui Dumnezeu*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2006

SFÂNTUL EFREM SIRUL 306 - 373

„RABDĂ ÎNCĂ PUȚIN,
ROGU-TE, IUBITE FRATE!”

De te-ai prins în vreo cădere nu rămâne în aceasta, ci întoarce-te către Domnul cu adevărat. În cer este Cel ce șterge păcatele celor care se întorc către Dânsul, numai nu te învoi cu gândul relei cugetări, că nici leii, nici barbarii nu te pot vătăma pe cât poate reaua cugetare pe cei ce se supun ei. Ce este mai cumplit în lume decât aceasta, care îi vinde robi și îi face să fie fugari pe îndrăgitorii ei? Că cel necredincios fuge, neprigonit de nimeni, iar dreptul, întru multă îndrăzneală lui, nădăduiește ca leul. Că ce este necazul veacului acestuia, dar bucuria lui, iubite? Drept aceea mai bine este să rabzi necazurile ce ți se întâmplă decât înșelăciunea. Că se aseamănă slava lumii acesteia cu înșelăciunea văpăii focului, care a

mâncat cu totul lemnele cele puse într-însa și îndată s-a stins, iar văpaia cea atât de mare s-a prefăcut în cenușă și în praf. Iar cel ce rabdă necaz pentru Domnul, asemenea este celui ce își zidește casa pe piatră.

Dar poate va zice cineva din cei fără de minte: „Și eu aș fi răbdat. Dar ce să fac? Că sunt neputincios și mic la suflet. Că de ar fi voit Dumnezeu să mă mântuiască mi-ar fi dat mie răbdare”. Veniți de vedeți, fiilor, suflet robit nu de barbari, nici de sabie, ci de reaua cugetare! Că pe Dumnezeu Îl învinovățește, Cel ce este bun și iubitor de oameni, Care voiește ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină și Care pentru noi a răbdat cruce. Că El Însuși ne cheamă pe noi, zicând: *„Veniți către Mine toți cei osteniți și însărcinați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și vă învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre, că jugul Meu este bun și sarcina Mea ușoară”* (Matei 11, 28-30). Și iarăși zice: *„Cereți și se va da vouă, căutați și veți afla, bateți și se va deschide vouă. Că tot cel ce cere va lua și cel ce caută va afla și celui ce bate i se va deschide”* (Luca 11, 9-10). Cum tu zici: „De ar fi voit Dumnezeu să mă mântuiesc, mi-ar fi dat mie răbdare?”. Pentru ce te amăgește pe